

Hồi 258

Hoài Thủy dạ thoại

Cao Ngạn vọt lên không rồi hạ xuống bên cổng làng bị phá nát, kêu to: "Tới nhà rồi! Trò chơi quan binh bắt giặc kết thúc rồi".

Tiểu Bạch Nhận lướt tới bên hấn, cô bé xinh đẹp này cũng thật kỳ quái, vừa rồi còn luôn miệng đòi giáo huấn Cao Ngạn, hiện tại lại như chẳng có chuyện gì thân thiết đứng kề vai hấn thò đầu vào ngó ngôi làng bỏ hoang yên tĩnh như quỷ vực, ba chục gian nhà chỉ còn hai ba gian còn gọi là hoàn chỉnh có thể qua đêm được.

Cao Ngạn chỉ vào cổng làng hai tầng bị tàn phá nói: "Thôn làng có cổng gác là thuộc loại lớn rồi! Thôn này kêu là Cao gia thôn. Không phải ta bịa chuyện đâu, nàng coi còn lại một chấm kia chính là đầu chữ Cao. Ha!".

Doãn Thanh Nhã bĩu môi rất trẻ con, vẻ coi thường: "Chỉ bịa!".

Cao Ngạn nói: "Thế nào cũng được! Trời sắp tối hấn rồi, nương tử! Đêm nay chúng ta ở đây cộng... Hắc! Không phải cộng..., là tá túc một đêm thế nào?".

Doãn Thanh Nhã cười khúc khích: "Ngươi cố ý...".

Cao Ngạn thấy nàng chỉ lăm le bắt bẻ giữa "cộng độ xuân tiêu" và "tá túc nhất tiêu" mà không phản đối kêu nàng là nương tử, trong lòng rất vui sướng, cười hì hì nói: "Đã nói thế nào cũng tốt mà! Ở đây phía trước không có thành, đằng sau không thấy trấn, kiếm được một mái nhà che đầu là tốt rồi, nương tử bỏ quá đi được không. Tương lai ta kiếm được tiền xây cho nàng một cái nhà to, chúng ta phân công hợp tác, nàng chỉ cần phụ trách sinh hài tử".

Doãn Thanh Nhã định làm mặt nghiêm nhưng lập tức lại không nhịn được, cười như nắc nẻ, thở hỗn hển chửi: "Tiểu tử chết toi chết tiệt! Còn kêu thêm một câu nương tử ta sẽ rút lưỡi ngươi ra, ai sinh hài tử cho ngươi?".

Cao Ngạn lòng như nở hoa đáp: "Vi phu đâu dám không nghe!".

Doãn Thanh Nhã làm bộ dọa đánh, Cao Ngạn hốt hoảng ngã dúi dụi.

Tiểu mỹ nhân gườm gườm nhìn hấn, sau đó nghĩ đến điều gì đấy nhìn nhìn vào trong thôn, thấp giọng hỏi: "Có rất nhiều người trong này phải không?".

Cao Ngạn quay lại bên nàng hỏi: “Nàng từng giết người chưa?”.

Doãn Thanh Nhã lắc đầu: “Ngươi còn chưa chết, sao nói ta giết người rồi?”.

Cao Ngạn chỉ coi như nàng đề cập lại chuyện ám toán gã để cho vui, nói: “Thế thì được rồi! Chưa giết người thì chưa dính líu đến oan quỷ, bọn họ sẽ không tới hại nàng”.

Doãn Thanh Nhã nghe thấy rùng mình, bất giác hai tay túm chặt tay hấn nói: “Nhưng ngươi từng giết người, bọn họ tới hại ngươi sẽ vạ lây đến ta”.

Cao Ngạn bị động tác chủ động thân mật của nàng làm cho thần hồn điên đảo, say sưa nói: “Vi phu ta là phong môi chứ không phải là thích khách, làm sao từng giết người được?”.

Doãn Thanh Nhã vẫn còn chút tỉnh táo, nhú mày nói: “Không được xưng là vi phu, cái kiểu lợi dụng tình cảm của ngươi khiến ta phát ghét, thật sốt ruột”.

Cao Ngạn ghé sát vào tai nàng dọa dẫm: “Ngàn vạn chó có giết người ban đêm ở nơi có nhiều mảnh quỷ, bởi vì...”.

Doãn Thanh Nhã tuy biết rõ hấn nói đùa, nhưng cũng không ngăn được run rẩy, dựa vào hấn nói: “Đừng nói nữa! Ui! Kiểu gì ta cũng không vào thôn ngũ đầu, tìm chỗ khác đi”.

Cao Ngạn mừng run, thầm nghĩ nàng càng sợ quỷ, lão tử càng dễ chiếm tiện nghi. Một tay vỗ ngực ra vẻ đáp: “Yên tâm vào làng đi! Bọn họ cùng là họ Cao cả, nể ta cùng họ sẽ không tới làm phiền nàng đâu, bất quá chúng ta phải giả làm vợ chồng mới được, nếu nàng không phải nương tử của ta, bọn họ sẽ nghĩ khác đấy”.

Doãn Thanh Nhã ngây thơ hỏi: “Làng này đúng là Cao gia thôn ư?”.

Cao Ngạn cả đời chưa lúc nào hoạt bát như thế, vội đáp: “Vi phu làm sao có thể lừa nương tử được? Chẳng lẽ kêu là Doãn gia thôn hay sao? Chử Doãn mà lại có chấm trên đầu ư?”.

Doãn Thanh Nhã nghi ngờ: “Ngươi lại đang lợi dụng ta”. Đầy hấn ra, tức tối nói: “Mau tìm chỗ khác đi, ta nhất định không vào đâu”.

Cao Ngạn xòe tay nói: “Khu vực này chỉ có mỗi cái làng này, nếu không phải khắp nơi toàn là tuyết phủ thì ta với nàng có thể nằm đếm sao trời với nhau một đêm. Nhưng nếu nói về chuyện quỷ phá phách thì trong Cao gia thôn này bình yên hơn”.

Doãn Thanh Nhã giậm chân: “Lại còn nói nữa! Không được nhắc tới chữ quỷ nữa”.

Cao Ngạn thầm nghĩ chính là nàng nói trước giờ lại trách ta, cười hi hí nói: “Nương tử đừng giận, theo vi phu tiến vào. Bảo đảm sẽ khiến nàng vừa mừng vừa sợ”.

Đồng thời nháy mắt một cái, ra ý rằng xung hô cái gì vi phu nương tử chỉ là kẻ quyền nghi để đối phó với đám quỷ trong Cao gia thôn.

Doãn Thanh Nhã vẫn do dự.

Cao Ngạn thở dài: “Đành phải cho nàng biết sự thực vậy. Sau khi mặt trời lặn, oan quỷ trong các hoang thôn ở Biên Hoang liền ra khỏi sào huyệt lên núi hoạt động, vì vậy trốn trong thôn là tối an toàn, hướng hồ lại là ở Cao gia thôn của ta. Hiểu rõ chưa?”.

Đoạn nắm lấy bàn tay vừa mềm vừa ấm nói: “Đi nào! Vạn sự có vi phu đảm đương”.

Doãn Thanh Nhã quên mất ngọc thủ đang bị hấn lợi dụng nắm lấy, bị hấn kéo vào trong thôn.

oOo

Thuyền buồm từ Qua Thủy nhập vào Hoài Thủy, ngược dòng theo hướng tây.

Mười hai người giữ lái đều nguyên là cao thủ của Chấn Kinh hội, là người thân tín của Đồ Phụng Tam, lần này bí mật theo Đồ Phụng Tam trở lại Kinh Châu. Lưu Dụ thì nhờ thuyền Đồ Phụng Tam tới Thọ Dương gặp Hồ Bân.

Hai người ngồi trên đầu thuyền cười gió vượt sóng, trong lòng đều có chút xao xuyến, đặc biệt là sau khi trải bao gian khổ mới đoạt được thắng lợi huy hoàng như lúc này.

Đồ Phụng Tam gượng cười: “Ta hơi sợ phải trở lại Kinh Châu”.

Lưu Dụ gật đầu: “Ta hiểu tâm tình Đồ huynh”.

Đồ Phụng Tam nói: “Từ thuở thiếu thời ta và Hoàn Huyền cùng đem lòng yêu một thiếu nữ, nhưng ta giấu kín tình cảm trong lòng vì minh bạch tính cách bá đạo của Hoàn Huyền, ngoài ra còn bị buộc phải nghe thuật lại quá trình y đoạt được nàng vào tay, nỗi khổ thật khó nói cho người khác hiểu”.

Trái tim Lưu Dụ thất lại, biết rõ không nên hỏi, nhưng vẫn mê man hỏi: “Về sau thế nào?”.

Đồ Phụng Tam lộ vẻ đau đớn kỳ dị, buồn bã nói: “Về sau? Ài! Ta không nói được không?”.

Lưu Dụ ngạc nhiên hỏi: “Không phải Hoàn Huyền thích nàng sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nàng chỉ vì bị Hoàn Huyền dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm đoạt, sự thật lòng nàng đã yêu một người, người đó là ta. Hoàn Huyền quả thật không phải là người mà là súc vật. Vì sao nét mặt ngươi khó coi thế?”.

Lưu Dụ cố nén buồn bã tuyệt vọng, nói: “Ta cảm thấy như bản thân cũng phải chịu đựng tình cảnh khi ấy với Đồ huynh”.

Đồ Phụng Tam nhìn bóng tối mênh mang phía trước, nói: “Cho đến khi nàng tắt hơi, cũng vẫn không chịu nói ra tên ta”.

Lưu Dụ giật bắn mình: “Hoàn Huyền thì ra đã vui hoa dập liễu?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Y thiên tính hung tàn, chuyện gì cũng làm”.

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: “Loại người như thế còn ai chịu dốc sức cho y?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Thủ hạ đại tướng hiện nay của y đều là người của Hoàn Xung trước đây, y chỉ thừa kế sự nghiệp của Hoàn Xung. Lần này ta đến Giang Lăng ngoài việc an bài tộc nhân và bộ hạ cũ di chuyển đến Biên Hoang Tập, còn muốn phân hóa thế lực Hoàn Huyền, khiến y chỉ còn có thể ỷ lại vào các tướng lĩnh nhà họ Hoàn. Nếu không hiện thời Bắc Phủ binh năm bè bảy mối như vậy không phải là đối thủ của quân Kinh Châu”.

Lưu Dụ nói: “Hoàn Huyền phải chăng vốn biết người mà thiếu nữ đó yêu thương là người? Chỉ lừa người mà nói là không biết?”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: “Dù có thế hay không cũng không còn quan hệ gì”.

Lưu Dụ nói: “Khi đó còn Hoàn Xung, sao lại để y tùy tiện giết người?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nếu nàng xuất thân vọng tộc, mọi chuyện âm ỉ lên thì đã khác, Hoàn Huyền sẽ rất phiền phức. Chỉ hận nàng là con nhà nghèo, Hoàn Huyền căn bản không phải e sợ gì”.

Lưu Dụ trầm nghĩ là con gái vọng tộc thì sao, chẳng phải cũng khó thoát ma chướng của Hoàn Huyền ư?

Đồ Phụng Tam thở hắt ra một hơi nói: “Kể từ ngày đó, tuy ta đã trải qua rất nhiều nữ nhân, nhưng chưa bao giờ động tâm như thế. Chỉ có Kỷ Thiên Thiên khiến ta nhớ tới nàng, hai người có rất nhiều chỗ hết sức giống nhau, đặc biệt là nụ cười và ánh mắt”.

Lưu Dụ nghe nói ngẩn người, nếu không do y tự nói ra, ai ngờ rằng Đồ Phụng Tam lại có một khía cạnh đa tình như vậy. Đồ Phụng Tam chịu dốc bầu tâm sự với gã, hiển nhiên đã coi gã là tri kỷ.

Ý nghĩ này khiến nổi đau khổ do nhớ đến Vương Đạm Chân giảm đi một chút.

Mỗi người đều có một câu chuyện bí mật nằm ở nơi sâu kín nhất trong lòng, đến khi có thể cho người khác biết thì đã trải qua nhiều lần chất lọc tinh chế. Gã không tin nhan sắc và đáng điệu người yêu thuở ban đầu của Đồ Phụng Tam có thể sánh với Kỷ Thiên Thiên, nhưng lại hiểu rất rõ trong ký ức Đồ Phụng Tam, không ai có thể thay thế hình ảnh mỹ lệ của người con gái đó.

Để phân tán tâm thần Đồ Phụng Tam và cũng để mình không nhớ tới Vương Đạm Chân nữa, Lưu Dụ hỏi: "Người và Nhiếp Thiên Hoàn làm sao mà dẫn đến hoàn cảnh thế bất lưỡng lập như hiện giờ?".

Đồ Phụng Tam quay hẳn lại nhìn vào mặt Lưu Dụ, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc ngưng thần nhìn gã một hồi rồi đáp: "Ta vì huynh trưởng bị Nhiếp Thiên Hoàn giết chết, sau đó mới gắng sức phấn đấu thành tài, cuối cùng mặc giáp ra trận toàn lực đối phó Nhiếp Thiên Hoàn. Hiện tại ngươi phải hiểu vì sao sau khi ta biết Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn câu kết, lập tức mất hết hy vọng vào Hoàn Huyền, không còn coi y là bạn nữa".

Lưu Dụ ngăn người: "Là Hoàn Huyền bức ngươi tạo phản".

Đồ Phụng Tam ngược nhìn bầu trời sao, bình tĩnh nói: "Ta vốn dự tính kết quả tồi tệ nhất ở Giang Lăng, cũng đã chuẩn bị tâm lý trở về lượm xác tộc nhân, bởi vì ta quá hiểu Hoàn Huyền, Hoàn Huyền rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng không thể xem thường sở trường của y được, đó là Đoạn Ngọc Hân và thiên tài quân sự của hắn. Mọi người đều cho là ở Kinh Châu ta là người có thủ đoạn độc ác nhất, nhưng ta lại biết về phương diện này thật sự còn kém xa Hoàn Huyền, y chỉ làm những chuyện cần làm nhất. Trước mặt y, bất kỳ sơ suất nào cũng sẽ chuốc lấy họa sát thân, y tuyệt sẽ không để cho ngươi cơ hội đảo ngược tình thế".

Lưu Dụ hừ lạnh: "Không phải y muốn theo giết ngươi tới cùng sao? Hiện tại ngươi chẳng đang sống sờ sờ ra đó là gì?".

Đồ Phụng Tam khẽ cười: "Kết cục của Giang Hải Lưu thì sao? Ta vì dính vào được chút vận khí của ngươi mới có thể ngồi đây tán chuyện với ngươi. Từ sau khi thành lập Chấn Kinh hội ta đã nghĩ rằng sẽ không kết bằng hữu chân chính với ai, không ngờ trước tiên có Mộ Dung Chiến, hiện tại lại có ngươi và Yến Phi, sự đời thật lạ".

Lưu Dụ hân hoan nói: "Được ngươi coi là tri kỷ, thật là vinh hạnh của ta".

Đồ Phụng Tam thở dài: "Bằng hữu chân chính có được không dễ, nhưng hiện giờ ta lại đang lo sợ".

Lưu Dụ không hiểu: "Hảo bằng hữu có gì đáng sợ?".

Đồ Phụng Tam cười khở: “Người ta ai cũng sẽ biến đổi. Ta và Hoàn Huyền từ bé chơi với nhau, cùng đọc sách, cùng tập võ, chơi đùa chuyện gì cũng có nhau, ta không coi y như chủ, y cũng không coi ta như người hầu. Khi đó chẳng ai có mưu đồ gì, càng không có xung đột lợi ích, hai người không có gì không nói hết cho nhau. Y luôn bất bình Tư Mã thị áp chế Hoàn gia nhà y, ta thì hoàn toàn đứng về phía y”.

Lưu Dụ ngắt lời: “Giao tình của hai ta sẽ vĩnh viễn không thay đổi”.

Đồ Phụng Tam song mục thần quang lấp lánh chăm chăm nhìn Lưu Dụ, yên lặng một lát, nét mặt khở sở nói: “Ta tuyệt không nghi ngờ thành ý lúc này của Lưu huynh, nhưng đích thực là người ta thay đổi, tùy địa vị và quyền thế mà biến đổi theo, mà rất khó quay đầu lại, những chuyện trước đây không còn phù hợp, khi ấy để đảm bảo cho toàn bộ tương lai người sẽ không chừa thủ đoạn nào, mọi chuyện còn lại đều là thứ yếu”.

Lưu Dụ muốn nói mà không biết nói gì.

So với trước Phì Thủy, gã đã thay đổi rất nhiều. Trước đây gã rất đơn thuần, đầy bụng lý tưởng, hiện tại gã có còn là Lưu Dụ không?

Nói: “Ta thừa nhận kiến giải của Đồ huynh, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không biến thành hạng người như Hoàn Huyền”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Bởi vì hai người các ngươi cách biệt nhau ở trời Nam đất Bắc, xuất thân lại khác nhau một trời một vực. Hoàn cảnh các ngươi hiện tại cũng hoàn toàn không giống nhau. Bất quá nếu ngươi không ngừng leo lên cao, có ngày sẽ đạt tới vị trí như y, ngươi không thể quyết định chỉ vì vui buồn của bản thân nữa mà phải nghĩ cho toàn cục. Đến ngày đó ngươi sẽ có nhận thức hoàn toàn mới về lời ta nói đêm nay”.

Lưu Dụ ngẫm thử dài, ông trời sao lại khiến Tạ Huyền nhìn thấy gã, sắp xếp gã ở vị trí này? Hiện tại đúng là gã không còn đường lui, chỉ còn cách thẳng tiến về phía mục tiêu.

Nói lảng sang chuyện khác: “Lần này đến Giang Lăng ngươi chuẩn bị bắt đầu từ ai?”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: “Ta sẽ tìm mấy người hữu dụng nói chuyện”.

Lưu Dụ kinh hãi: “Không phải quá mạo hiểm sao? Ngươi định dựa vào đâu mà thuyết phục người của họ Hoàn? Nếu bị bán đứng, chắc chắn ngươi không thoát khỏi Giang Lăng”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Bằng tính tình phản phúc khó tin của Hoàn Huyền, bằng tình huống phát triển tương lai và sự thực là chúng ta giải phóng thành công Biên Hoang Tập. Ta không hề yêu cầu họ phải dứt khoát trắng đen ngay, nhưng cần phải gieo mầm trước”.

Lưu Dụ không hiểu: “Tình huống phát triển tương lai ngươi muốn nói gì vậy?”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng: “Chỉ cần Lưu Lao Chi thực sự trở mặt với liên minh Hoàn Huyền, Vương Cung và Ân Trọng Kham, lần này khẳng định là Hoàn Huyền tay trắng rút lui, điều này sẽ khiến thanh danh y thiệt hại nghiêm trọng. Thêm vào lần này Lương Hồ bang và Kinh Châu quân tiểu phạt chúng ta thiệt binh mất tướng càng khiến cho Hoàn Huyền trong thời gian tới không thể hành động được. Nếu tình huống này xảy ra, lão già gian hoạt Tư Mã Đạo Tử sẽ lợi dụng cơ hội khó kiếm này như thế nào?”.

Lưu Dụ gật đầu: “Đồ huynh quả có tầm nhìn. Tư Mã Đạo Tử sẽ không bỏ lỡ cơ hội làm phân hóa Kinh Châu quân”.

Đồ Phụng Tam bổ sung: “Tư Mã Đạo Tử rất khéo dùng thủ đoạn, từ chuyện về ta nắm được nhược điểm lớn nhất của Hoàn Huyền chính là bản tính quá ích kỷ, chỉ coi mình là trung tâm. Khi có quyền lựa chọn sẽ không ai chịu cộng sự với hạng người đó. Cũng vì ta thấy được điều này mới tới Giang Lăng thử coi. Cho dù không thể lật đổ y cũng có thể tạm thời khiến y không đủ sức xâm phạm Kiến Khang, tranh thủ được thêm thời gian để chúng ta phản công Biên Hoang Tập. Nếu để Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, ta và người chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn thây”.

Lưu Dụ cảm kích gật đầu: “Được Đồ huynh giúp đỡ thật là phúc cho ta”.

Đồ Phụng Tam hân hoan nói: “Còn nói mấy lời đó làm gì, nói cho cùng ta cũng vì bản thân. Bất quá theo tình hình phát triển hiện thời, Kiến Khang sớm muộn cũng rơi vào tay Hoàn Huyền. Đương nhiên đối với chúng ta chuyện này xảy ra càng chậm càng tốt”.

Lưu Dụ nói: “Nguyên người vẫn giữ cái nhìn bi quan như vậy, ta lại lạc quan hơn người một chút. Lưu Lao Chi trước sau sẽ nắm được Bắc Phủ binh, sẽ không ngồi yên nhìn Hoàn Huyền mà không can thiệp”.

Đồ Phụng Tam nói: “Vấn đề mấu chốt là ở Tư Mã Đạo Tử, trước đây còn có Tạ An kèm chế y. Hiện giờ y nắm đại quyền, nhất định sẽ tìm cách thành lập một đạo tân binh và sẽ ra sức làm Bắc Phủ binh yếu đi, khi đó sẽ xuất hiện mâu thuẫn không thể hóa giải giữa y và Lưu Lao Chi”.

Lưu Dụ nói: “Nếu tình huống đó xảy ra đối với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại, chỉ cần giành lại Biên Hoang Tập, Lưu Lao Chi sẽ buộc phải quay sang thỏa hiệp với chúng ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đích xác như thế. Bất quá vấn đề ta muốn nói là thái độ của Lưu Lao Chi, Hoàn Huyền phong tỏa Đại giang, công hãm Kiến Khang được hay không mấu chốt là thái độ Lưu Lao Chi thế nào”.

Lưu Dụ nói: "Tình huống xấu nhất là Lưu Lao Chi khoanh tay ngồi nhìn Hoàn Huyền thu thập Tư Mã Đạo Tử. Bất quá một ngày Bắc Phủ binh vẫn ở Quảng Lăng rình rập, Hoàn Huyền vẫn chưa dám nhảy lên ngôi vua".

Đồ Phụng Tam cười nói: "Người quá coi thường Hoàn Huyền rồi, nếu chuyện đó xảy ra, Hoàn Huyền sẽ có cơ hội phát huy sở trường, dùng hối lộ, đe dọa, ám sát, phân hóa đủ mọi thủ đoạn làm Bắc Phủ binh hoàn toàn tê liệt. Đến lúc ấy chỉ có một người đủ sức vực Bắc Phủ binh dậy, người đó chính là Lưu Dụ người".

Lưu Dụ lập tức tắc họng không nói gì.

Đồ Phụng Tam nói: "Ta có một thỉnh cầu".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Vì sao đột nhiên khách khí thế? Chúng ta là huynh đệ, nói gì cũng được".

Đồ Phụng Tam nhìn về Biên Hoang ở phía bờ bắc Hoài Thủy, chậm rãi thốt ra từng chữ: "Có một ngày Lưu huynh trở thành người quyền thế nhất phương Nam, xin chớ quên Biên Hoang Tập, để Hoang nhân tiếp tục cách sống tự do thoải mái của họ".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Thì ra người nghĩ rằng sẽ có ngày ta hủy diệt Biên Hoang Tập? Điều đó tuyệt đối sẽ không xảy ra".

Đồ Phụng Tam gượng cười: "Ta không tranh luận với người về chuyện này, tóm lại sẽ có ngày người hiểu rõ vì sao ta có thỉnh cầu này. Giết được Hoàn Huyền rồi, ta cũng không mong gì quan cao lộc hậu, quyền thế địa vị, chỉ hy vọng có một chốn an thân, mà trên đời này không còn nơi nào hợp với ta như Biên Hoang Tập, hiện tại là ta tính cho tương lai. Đến rồi!".

Thành Thạo Dương xuất hiện phía trước mặt.

Đây không còn là một tòa thành thông thường nữa, mà là đại biểu cho thịnh suy vinh nhục của Hán tộc, đồng thời cũng là tượng trưng cho vị đại tướng Tạ Huyền danh truyền thiên cổ.

- o O o -